

УДК 330.15:630

І. М. Лицур,

д. е. н., професор, ДП "Ліси України", м. Київ

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-3867-0734>

Ю. Ю. Несторяк,

к. е. н., ДП "Ліси України", м. Київ

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0007-4585-7234>

DOI: 10.32702/2306-6792.2026.10.41

ДЕРЖАВНИЙ ЛІСОВИЙ СЕКТОР ЯК СТРУКТУРОУТВОРЮЮЧА ЛАНКА ПРИРОДНО- РЕСУРСНОГО КОМПЛЕКСУ УКРАЇНИ: ВОЄННІ, ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНІ ТА КЛІМАТИЧНІ ВИКЛИКИ

I. Lytsur,

Doctor of Economic Sciences, Professor, State Enterprise "Forests of Ukraine", Kyiv

Yu. Nestoriak,

PhD in Economics, State Enterprise "Forests of Ukraine", Kyiv

THE STATE FORESTRY SECTOR AS A KEY COMPONENT OF UKRAINE'S NATURAL RESOURCE SECTOR: MILITARY, EUROPEAN INTEGRATION AND CLIMATE CHALLENGES

Встановлено, що в умовах російської збройної агресії, вибору євроінтеграційного вектору соціально-економічного розвитку та досягнення цілей кліматичної нейтральності підвищується вагомість державного лісового сектора як структуруючої ланки природно-ресурсного комплексу України, так і базового детермінанта забезпечення екологічної стійкості та асиміляційної місткості територій. Виявлено, що декілька фаз інституційної та структурної трансформації державного лісового сектора створили передумови для конвергенції вітчизняної моделі лісогосподарювання з кращими іноземними практиками збалансованого та невиснажливого ведення лісового господарства, а також для цифровізації потоків лісoproдукції і підвищення результативності сертифікації лісів. Дослідження показали, що корпоратизація державного лісового сектора сформувала інституційні засади для повноцінного фінансово-інвестиційного забезпечення потреб лісового господарства малолісних регіонів, централізованого фінансування капіталомістких лісогосподарських, лісоохоронних та біоенергетичних проєктів, а також для становлення національної моделі адаптації лісового господарства до змін клімату. Визначено, що створення на базі постійних лісокористувачів державної форми власності Державного підприємства "Ліси України" дало можливість поступово усувати комплекс еколого-деструктивних процесів у відтворенні лісоресурсного потенціалу, зокрема у 2022—2024 роках спостерігається невинне скорочення обсягів заготівлі деревини під час здійснення санітарних рубок (у 2024 році обсяг заготівлі деревини під час здійснення санітарних рубок порівняно з 2013 роком зменшився на 2 млн куб.м). На основі аналізу інституційних та структурно-динамічних зрушень у державному лісовому секторі України встановлено, що відокремлення контрольно-інспекційної та господарської функцій системи управління лісовим господарством забезпечило усунення конфлікту інтересів у процесах господарського освоєння лісоресурсного потенціалу та комерціалізації еко-системних послуг лісів. Доведено, що корпоратизація державного лісового сектора дала можливість розділити ведення лісового господарства та лісопереробку, що забезпечило формування прозорого ринку необробленої деревини, усунуло прояви дискримінації суб'єктів деревообробного виробництва різних організаційно-правових форм підприємницької діяльності та власності і сформувало передумови для диверсифікації виробничо-господарської діяльності постійних лісокористувачів за рахунок підвищення комплексності господарського освоєння лісоресурсного потенціалу.

It has been established that, in the context of Russian armed aggression, the choice of a European integration vector for socio-economic development and the achievement of climate neutrality goals, the importance of the state forestry sector is increasing both as a structuring element of Ukraine's natural resource complex and as a fundamental determinant of ensuring ecological sustainability and the assimilation capacity of territories. It has been revealed that several phases of institutional and structural transformation of the state forestry sector have created the preconditions for the convergence of the domestic forestry model with best international practices of balanced and sustainable forest management, as well as for the digitalisation of timber product flows and the improvement of forest certification effectiveness. Research has shown that the corporatisation of the state forestry sector has established the institutional foundations for the full financial and investment support of forestry needs in regions with sparse forest cover, centralised funding of capital-intensive forestry, forest conservation and bioenergy projects, as well as for the development of a national model for adapting forestry to climate change. It has been established that the creation of the state-owned enterprise 'Forests of Ukraine' on the basis of permanent state-owned forest users has made it possible to

gradually eliminate a range of environmentally destructive processes in the restoration of forest resource potential. In particular, in 2022—2024 there has been a steady reduction in the volume of timber harvested during sanitary felling (in 2024, the volume of timber harvested during sanitary felling decreased by 2 million cubic metres compared to 2013). An analysis of institutional and structural-dynamic changes in Ukraine's state forestry sector has shown that the separation of supervisory and operational functions within the forest management system has eliminated conflicts of interest in the processes of commercial exploitation of forest resources and the commercialisation of forest ecosystem services. It has been demonstrated that the corporatisation of the state forestry sector has made it possible to separate forest management from timber processing. That has facilitated the formation of a transparent market for unprocessed timber, eliminated discrimination against timber processing entities of various organisational and legal forms of business activity and ownership, and created the conditions for the diversification of the production and economic activities of permanent forest users by increasing the comprehensiveness of the economic development of forest resource potential.

Ключові слова: державний лісовий сектор, централізоване фінансування, кліматичні зміни, воєнні виклики, біоенергетичні проекти, рекреаційне лісокористування, еколого-деструктивні процеси.

Key words: the state forestry sector, centralised funding, climate change, military challenges, bioenergy projects, recreational forest use, environmentally destructive processes.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ У ЗАГАЛЬНОМУ ВИГЛЯДІ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК ІЗ ВАЖЛИВИМИ НАУКОВИМИ ЧИ ПРАКТИЧНИМИ ЗАВДАННЯМИ

Євроінтеграційний вектор розвитку, поглиблення децентралізації та входження в глобальну природоохоронну архітектуру підвищило вагомість лісового сектора у розвитку природно-ресурсного комплексу України. Лісовий сектор поряд з традиційною функцією розширеного відтворення лісоресурсного потенціалу та постачання деревини для потреб національного господарства стає ключовим актором досягнення пріоритетів кліматичної нейтральності, зміцнення асиміляційної місткості територій, розвитку екологічного туризму та соціально-економічного піднесення територій неіндустріальної спрямованості. Поглиблення інституційних трансформацій підвищило вагомість у відтворювальних пропорціях державного лісового сектора, який охоплює широку мережу постійних лісокористувачів державної форми власності та комплекс проектних і науково-дослідних установ, що дає можливість забезпечити безперервне, невиснажливе та збалансоване ведення лісового господарства на основі імплементації передових іноземних практик. Каталізатором переведення державного лісового сектора на модель сталого розвитку стала корпоратизація, яка дала змогу поступово перейти на європейську модель ведення лісового господарства та забезпечити вищий рівень концентрації інвестиційного потенціалу, що уможливорює безперервне та повноцінне фінансування потреб відтворення, захисту та охорони лісів у мало-лісних районах, усестороннє впровадження широкого спектра інноваційних методів та тех-

нологій ведення селекційно-насіннєвої справи, здійснення лісопатологічних досліджень, монітизації екосистемних послуг лісів та утилізації низькосортної лісосировини в енергетичних цілях.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

У вітчизняній економічній літературі вже декілька десятиліть ведеться полеміка стосовно ролі і значення лісового сектора у розширеному відтворенні потенціалу природно-ресурсного комплексу країни. Якщо на початках відновлення незалежності України функції лісового сектора зводилися до нарощення лісоресурсного потенціалу та виробництва продукції лісопереробки, то з трансформацією глобальної природоохоронної архітектури лісовий сектор почав розглядатися також як вагова ланка забезпечення переходу національного господарства на модель низьковуглецевого розвитку та важливий чинник зміцнення асиміляційної місткості території країни та окремих регіонів. О. Фурдичко та О. Дребот прийшли до висновку, що традиційно під лісовим сектором економіки слід розуміти лісопромисловий комплекс країни, що об'єднує виробників і споживачів головної продукції лісівництва — деревини. Вилучення деревини здійснюється не тільки для виробництва лісових матеріалів певної категорії, а й для збереження лісових екосистем у динамічно зрівноваженому екологічному стані [7, с. 70]. Водночас поглиблення інституційних трансформацій у природно-ресурсному комплексі країни, які призвели до розділення лісового господарства та лісопереробки, вимагають формування нових теоретико-методологічних підходів сто-

совно виявлення структуруютьуючої ролі лісового сектору у процесах розширеного відтворення лісоресурсного потенціалу та підвищення результативності монетизації екосистемних послуг лісів.

На міжгалузевій спрямованості лісового сектора акцентує увагу А. Дейнека. Відомий вчений-практик констатує, що лісовий сектор є важливою частиною національної економіки. Він тісно пов'язаний з сільським господарством, енергетикою та будівельною промисловістю. У багатьох випадках впливи секторів взаємоперекриваються. Як приклад, можна навести полезахисне лісорозведення в аграрних ландшафтах. Компоненти лісового сектора можуть переходити до інших секторів унаслідок інституційних трансформацій [4, с. 145]. Інституційні трансформації, зокрема корпоратизація окремих секторів природно-ресурсного комплексу, децентралізація управління природними ресурсами, запуск ринку земель сільськогосподарського призначення та земельна дерегуляція, забезпечили додаткові просторово-територіальні умови для розширення ареалу відтворення лісоресурсного потенціалу та підвищення значення лісового сектора у відтворювальних пропорціях національного господарства.

Високим рівнем системності стосовно розкриття сутнісно-змістовних характеристик категорії "лісовий сектор" відзначається авторський підхід Г.Лесюк та І.Соловія, який корелює із визначенням, схваленим Продовольчою і сільськогосподарською організацією ООН (FAO). На їх думку, лісовий сектор варто трактувати як сектор економіки, що охоплює всі види господарської діяльності, реалізація яких прямо залежить від використання лісових ресурсів і послуг лісу [5, с. 89]. Тобто сформована в Україні мережа постійних лісокористувачів та проектних і науково-дослідних установ, які відповідно здійснюють безпосереднє відтворення лісів, лісозаготівлі, утилізацію некондиційної лісосировини і освоєння екосистемних послуг лісових біогеоценозів і науково-інноваційне супроводження розбудови селекційно-насінневої справи та індустрії охорони та захисту лісів, виступає інституційним та інфраструктурним осердям лісового сектору національної економіки.

У той же час в інституційному розрізі варто виокремити два основних лісових сектори — державний та комунальний. Виходячи з інституційних трансформацій у сфері лісогосподарування в останні роки, особливо в умовах воєнного часу, суттєво підвищилась вагомість дер-

жавного лісового сектора як в частині інноваційного забезпечення розширеного відтворення лісоресурсного потенціалу, так і в частині функціонування мережі об'єктів лісогосподарської, лісовпорядної, лісоохоронної та лісозахисної інфраструктури. Також вагомий вплив на інституційну та структурну трансформацію державного лісового сектора вправили євроінтеграційні та кліматичні виклики, які детермінують потребу у конвергенції моделі означеного сектора з кращими іноземними практиками лісогосподарування, що вимагає поглибленого вивчення даного питання в контексті посилення структуруютьуючої ролі лісового сектора у відтворенні потенціалу всього природно-ресурсного комплексу України.

ЦІЛІ СТАТТІ

Метою статті є виявлення ключових характеристик розвитку державного лісового сектора як структуруютьуючої ланки природно-ресурсного комплексу України з урахуванням воєнних, євроінтеграційних та кліматичних викликів.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

Природно-ресурсний комплекс України охоплює земле-сільськогосподарський, лісовий, водний та мінерально-сировинний (видобувний) сектори. Враховуючи те, що лісовий сектор представлений розгалуженою мережею постійних лісокористувачів як у багатолісних, так і у малолісних регіонах, підвищується його вагомість у відтворювальних пропорціях в економічному, соціальному та екологічному аспектах [6]. Зокрема, у багатолісних регіонах суб'єкти лісогосподарської діяльності державної форми власності виступають центрами ділової активності та полюсами соціально-економічного піднесення територій, які є основним ареалом концентрації лісового багатства України.

У зв'язку з воєнними, євроінтеграційними та кліматичними викликами, які актуалізувалися в останні роки, державний лісовий сектор став однією з основних структуруютьуючих ланок природно-ресурсного комплексу України. Корпоратизація державного лісового сектора (створення Державного спеціалізованого підприємства "Ліси України" (ДП "Ліси України")), котра розпочалася у 2022 році, створила сприятливі передумови для запуску сучасного ринку необробленої деревини та централізованого фінансування лісогосподарських та лісоохоронних проєктів, реалізація котрих сприятиме переведенню вітчизняної моделі ведення

лісового господарства на принципі невиснажливості, безперервності та збалансованості. Фактично створення ДП "Ліси України" на базі мережі державних лісових господарств забезпечило радикальне інституційне переформатування державного лісового сектора. Також створення ДП "Ліси України" сформувало додаткові передумови для підвищення результативності централізованої координації процесів реформування системи ведення лісового господарства та цифрової модернізації ланцюгів лісозаготівель, а також усунення системно-структурних перегинів у фінансуванні лісового і мисливського господарства у різних природно-кліматичних та лісорослинних зонах [2].

Однією з основних функцій державного лісового сектора у відтворювальних пропорціях національного господарства виступає забезпечення потреб лісопереробного сектора у деревині. За останнє десятиліття індустрія лісозаготівель зазнала декілька етапів як інституційної, так і техніко-технологічної модернізації, що дало можливість упорядкувати потоки лісопродукції та забезпечити прозорі умови її продажу на ринку необробленої деревини. Водночас окупація частини території України у 2014 році, пандемія коронавірусу та повномасштабне вторгнення російських загарбників у 2022 році призвели до певного скорочення обсягів заготовленої деревини. Зокрема, у 2013 ро-

ці у державному лісовому секторі України обсяг заготовленої деревини становив 14,4 млн куб.м, у 2014 році — 15,0 млн куб.м, у 2016 році — 16,4 млн куб.м, у 2018 році — 16,5 млн куб.м, у 2020 році — 15,2 млн куб.м, у 2022 році — 13,5 млн куб.м, у 2023 році — 13,1 млн куб.м, у 2024 році — 12,6 млн куб.м (рис. 1).

Незважаючи на скорочення обсягів заготовленої деревини внаслідок воєнних дій, завдяки цифровізації процесів контролю руху лісопродукції, масштабному запровадженню системи сертифікації лісів вдалося сформувати прозорий та конкурентний ринок необробленої деревини та підвищити інвестиційну привабливість лісопродуктових ланцюгів в контексті зміцнення господарської самодостатності та нарощення експортного потенціалу країни.

Корпоратизація державного лісового сектору, яка супроводжувалася також відокремленням контрольно-інспекційної та господарської функцій системи управління лісовим господарством, вже за короткий період забезпечила подолання комплексу еколого-господарських перегинів, які мали місце в системі лісовідновлення та лісозаготівель. Одним з таких перегинів виступали гіпертрофовано великі обсяги заготівлі деревини під час здійснення санітарних рубок, що негативним чином впливало на збалансованість породно-вікової

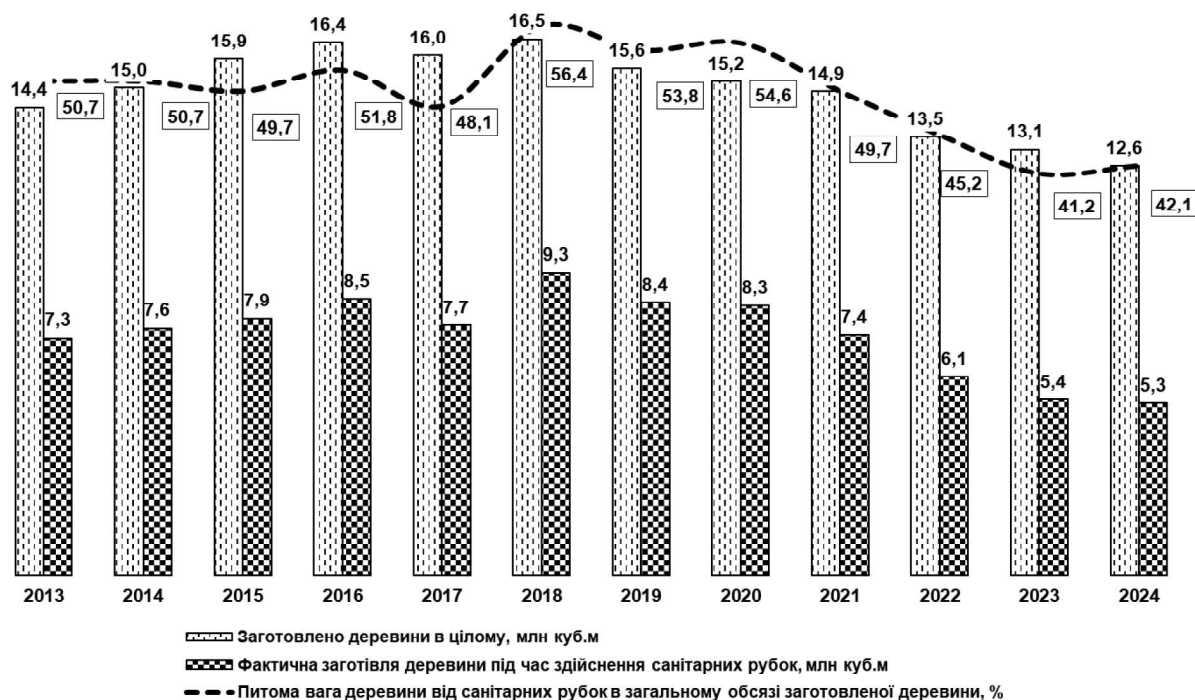


Рис. 1. Структурно-динамічні характеристики заготівлі деревини під час здійснення рубок головного користування у державному лісовому секторі України у 2013—2024 роках

Джерело: розраховано за даними Державного агентства лісових ресурсів України.

структури лісового фонду та повноту насаджень, а це у підсумку підривало потенціал максимізації заготівлі деревини в порядку рубок головного користування. Якщо у 2013 році фактична заготівля деревини складала 7,3 млн куб.м, у 2016 році — 8,5 млн куб.м, у 2018 році — 9,3 млн куб.м, у 2020 році — 8,3 млн куб.м, у 2022 році — 6,1 млн куб.м, у 2023 році — 5,4 млн куб.м, у 2024 році — 5,3 млн куб.м. Тобто у 2024 році порівняно з 2013 роком обсяг заготівлі деревини під час здійснення санітарних рубок зменшився на 2,0 млн куб.м.

Проявом якісних позитивних зрушень у структурі сукупної заготівлі деревини в останні роки стало поступове зниження частки заготівлі деревини під час здійснення санітарних рубок. Якщо у 2018 році частка деревини заготовленої під час здійснення санітарних рубок у сукупній заготівлі деревини у державному лісовому секторі України становила 56,4% (більше половини), то у 2020-2024 роках спостерігався в цілому тренд зниження даного показника — у 2020 році він становив 54,6%, у 2021 році — 49,7%, у 2022 році — 45,2%, у 2023 році — 41,2%, у 2024 році — 42,1%. Однією з основних причин зниження в останні роки обсягів заготівлі деревини під час здійснення санітарних рубок та її частки у сукупній заготівлі деревини стало впровадження інноваційних методів лісопатологічних досліджень, що дало можливість упереджувати причини всихання лісових насаджень та поширення шкідників і хвороб лісу.

У контексті врахування кліматичних та євроінтеграційних викликів, які стоять перед державним лісовим сектором національної економіки, у короткостроковій перспективі доцільно забезпечити поступове входження ДП "Ліси України" в міжнародну систему "зелених" фінансів, що відкриє перед підприємством великі перспективи щодо застосування інноваційних методів зеленого інвестування та залучення коштів глобальних екологічних фондів. Необхідно також провести випробування міжнародної цифрової платформи для випуску та обігу карбонових сертифікатів.

Значні перспективи стосовно капіталізації публічних лісоресурсних активів містяться у площині диверсифікації виробничо-господарської діяльності підрозділів ДП "Ліси України" за рахунок активізації діяльності, пов'язаної із користуванням надрами, зокрема налагодженням видобутку корисних копалин на територіях, які знаходяться у постійному користуванні постійних лісокористувачів державної форми власності. Ще одним з пріори-

тетів диверсифікації виробничо-господарської діяльності постійних лісокористувачів державної форми власності виступає залучення великих площ сільськогосподарських угідь, котрі перебувають у постійному користуванні підрозділів ДП "Ліси України", до продуктивного господарського обігу [1], що в умовах загострення глобальних продовольчих викликів та зміцнення позицій вітчизняного сектору переробно-харчових виробництв є одним з чинників підвищення рівня прибутковості функціонування державного лісового сектора України в цілому.

Більше того, розділення лісового господарства та лісопереробних підрозділів у державному лісовому секторі детермінувало необхідність диверсифікації виробничо-господарської діяльності постійних лісокористувачів за рахунок результативнішого освоєння потенціалу екосистемних послуг, які продукуються лісовими біогеоценозами. Однією з найбільш інвестиційно привабливих екосистемних послуг є рекреаційна функція лісів, освоєння котрої за рахунок розбудови мережі об'єктів лісової рекреаційної інфраструктури сприятиме підвищенню рівня прибутковості постійних лісокористувачів навіть за умови наявності об'єктивних обмежень в частині господарського освоєння деревних ресурсів лісу.

Водночас використання наявних резервів підвищення результативності функціонування державного лісового сектора України великою мірою залежить від збалансованості фіскального регулювання лісогосподарювання, оскільки в останні роки спостерігається надмірне фіскальне навантаження на постійних лісокористувачів державної форми власності (в останні роки фактичні значення фіскального навантаження значно перевищують оптимальний рівень фіскальних вилучень) [3], що призводить до "вимивання" внутрішнього потенціалу інвестиційного забезпечення проєктів модернізації мережі об'єктів лісогосподарської інфраструктури, індустрії лісовпорядного та лісозахисного забезпечення процесів розширеного відтворення та господарського освоєння лісоресурсного потенціалу, а також монетизації екосистемних послуг лісових біогеоценозів. Тому у короткостроковій перспективі доцільно перенести центр тяжіння в системі фіскальних вилучень з доданої вартості та рентних доходів, які утворюються у державному лісовому секторі, на споживачів екосистемних послуг лісів, що повною мірою відповідає передовим іноземним практикам фіскального регулювання лісогосподарювання.

ВИСНОВКИ І ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Воєнні, євроінтеграційні та кліматичні виклики зумовили необхідність підвищення вагомості державного лісового сектора як у відтворювальних пропорціях національного господарства України, так і в питаннях досягнення цілей кліматичної нейтральності. Розділення контрольно-інспекційної та господарської функцій системи управління лісовим господарством, а також відокремлення лісового господарства від лісопереробних підрозділів у державному лісовому секторі усунули конфлікт інтересів у процесах розширеного відтворення та господарського освоєння лісоресурсного потенціалу і забезпечили формування прозорого та конкурентного ринку необробленої деревини. Корпоратизація державного лісового сектора дала можливість забезпечити централізоване фінансування комплексу лісогосподарських та лісоохоронних проєктів, які дали можливість поступово усувати еколого-господарські перегини в освоєнні лісоресурсного потенціалу та повноцінно фінансувати потреби лісового господарства у малолісних районах. Одним з основних пріоритетів підвищення результативності функціонування державного лісового сектора України виступає диверсифікація виробничо-господарської діяльності постійних лісокористувачів за рахунок монетизації екосистемних послуг лісів, освоєння надр та продуктивного використання у господарському обігу сільськогосподарських угідь.

Література:

1. Болоховець Юрій. Лісова галузь: як реформа долає кризу. Економічна правда. 8 березня 2023. [Електронний ресурс]. URL: <https://www.epravda.com.ua/columns/2023/03/8/697775/>
2. Голян В., Марчук Ю., Лицур І. Державний лісовий сектор України: тренди розвитку та фінансово-інвестиційний вимір. Економіка та суспільство. 2026. № 83. URL: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2026-83-69>
3. Голян В., Марчук Ю., Погуляйко Ю., Матрунчик Д., Дзюбенко О. Формування сучасної моделі фіскального регулювання лісогосподарування як важлива передумова інноваційної трансформації лісового сектора України. Financial and Credit Activity Problems of Theory and Practice. 2024. Том 3 (56). С. 139—155. URL: <https://doi.org/10.55643/fcaptr.3.56.2024.4406>
4. Дейнека А.М. Лісовий сектор: аналіз структури, взаємодії з іншими секторами еко-

номії та довкіллям. Регіональна економіка. 2009. № 3. С. 144—151.

5. Лесюк Г., Соловій І. Роль лісового сектору України в національному плані повоєнного відновлення і Європейському зеленому курсі: попередній аналіз. Економіка України. 2024. № 08 (753). С. 88—104.

6. Лицур І.М. Еколого-економічні проблеми просторової організації лісового комплексу України. К. РВПС України, 2010. 317 с.

7. Фурдичко О., Дребот О. Лісовий сектор економіки України: проблеми і перспективи розвитку. Економіка України. 2012. № 3. С. 70—80.

References:

1. Bolokhovets', Y. (2023), "Forestry industry: how reform overcomes the crisis", *Ekonomichna pravda*, available at: <https://www.epravda.com.ua/columns/2023/03/8/697775/> (Accessed 15 April 2026).
2. Holian, V., Marchuk, Yu. and Lytsur, I. (2026), "State forest sector of Ukraine: development trends and financial and investment dimension", *Ekonomika ta suspil'stvo*, vol. 83. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2026-83-69>
3. Holian, V. Marchuk, Yu. Pohulijak, Yu. Matrunchyk, D. and Dziubenko O. (2024), "Formation of a modern model of fiscal regulation of forestry as an important prerequisite for innovative transformation of the forest sector of Ukraine", *Financial and Credit Activity Problems of Theory and Practice*, vol. 3 (56), pp. 139—155. <https://doi.org/10.55643/fcaptr.3.56.2024.4406>
4. Dejneka, A.M. (2009), "The forest sector: analysis of the structure, interactions with other sectors of the economy and the environment", *Rehional'na ekonomika*, vol.3, pp. 144—151.
5. Lesiuk, H.M. and Solovij, I.P. (2024), "The Role of Ukraine's Forest Sector in the National Post-War Recovery Plan and the European Green Deal: Preliminary Analysis", *Ekonomika Ukrainy*, vol. 8 (753), pp. 88—104.
6. Lytsur, I. M. (2010), *Ekoloho-ekonomichni problemy prostorovoi orhanizatsii lisovoho kompleksu Ukrainy* [Ecological and economic problems of spatial organization of the forest complex of Ukraine], RVPS Ukrainy NAN Ukrainy, Kyiv, Ukraine.
7. Furdychko, O. and Drebot, O. (2012), "Forest sector of Ukraine's economy: problems and prospects for development", *Ekonomika Ukrainy*, vol. 3, pp. 70—80.

Отримано редакцією журналу / Received: 25.04.26

Процеженовано / Revised: 05.05.26

Дата публікації / Published: 21.05.26

